

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 415/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť S. K., P., a JUDr. M. K., P., zastúpených advokátom JUDr. D. K., P., vo veci namietaného porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 279/2011 a jeho rozsudkom z 22. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. K. a JUDr. M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2013 doručená sťažnosť S. K. a JUDr. M. K. (ďalej len „sťažovateľky“), resp. (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“ a „sťažovateľka v 2. rade“) vo veci namietaného porušenia základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 279/2011 a jeho rozsudkom z 22. januára 2013.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka v I. rade bola v procesnom postavení navrhovateľky v konaní „o určenie neplatnosti právneho úkonu“ vedenom Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 51/2009 a sťažovateľka v 2. rade jej právnou zástupkyňou v tomto spore. Okresný súd rozsudkom z 24. augusta 2011 určil, že „zmluva o pôžičke zo dňa 31. 01. 1996... je neplatným právnym úkonom“. Okresný súd ďalej určil, „že uznanie dlhu, čo do dôvodu a výšky, súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu... vyhotovenej... notárom, dňa 04. 06. 2009 sú neplatnými právnymi úkonmi“. Súčasne okresný súd rozhodol, že odporcovia „I., II.“ sú povinní uhradiť sťažovateľke „trovy konania vo výške 349,20 eur...“. O odvolaní odporcu v I. rade (v citáciách ďalej aj „žalovaný“) a odporcu v II. rade (v citáciách ďalej aj „vedľajší účastník konania“) rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 9 Co 279/2011-88 z 22. januára 2013 tak, že (I.) odvolaním „napadnutý rozsudok v časti určenia, že zmluva o pôžičke zo dňa 31. 01. 1996 je neplatným právnym úkonom“ zrušil; (II.) „... napadnutý rozsudok... v časti určenia, že uznanie dlhu čo do dôvodu a výšky... sú neplatnými právnymi úkonmi“ potvrdil, (III.) „rozsudok... v napadnutej časti náhrady trov konania mení tak, že žalovaný a vedľajší účastník sú povinní nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 349,20 eur...“.

3. Podľa názoru sťažovateľiek krajský súd „v podstate potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu (zmenil ho len v označení povinných osôb) a to aplikáciou § 11 ods. 1 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.

Svoje rozhodnutie odôvodnil uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 11. 2009, sp. zn. 2 M Cdo 18/2008, a to najmä tým, že základ pre výpočet trov právneho zastúpenia sa určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci a taktiež ak je predmetom konania o určenie neplatnosti právneho úkonu posúdenie, či preskúmaný právny úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi“.

4. Sťažovateľky uviedli, že „S týmito dvomi závermi a aplikáciou predmetného uznesenia nemožno súhlasiť, pričom jeho aplikáciou došlo k zásahom do ústavných práv oboch sťažovateľov...

Máme za to, že tak prvostupňový ako i odvolací súd...“ nemali aplikovať „ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky...“.

5. Sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Základné práva sťažovateľa v I. a II. rade, na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy SR, práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 Ústavy SR bolo rozhodnutím Krajského súdu v Trnava zo dňa 22. 01. 2013, č. k. 9 Co/279/2011 vo svojom výroku III. a IV. výroku porušené.

... Ústavný súd rozsudok Krajskému súdu... v časti výroku III. a IV. zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci...“. Súčasne požiadali o úhradu trov právneho zastúpenia „v sume 291,56“.

II.

6. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených (namietaných) rozhodnutí všeobecných súdov je jednoznačne zrejmé, že sťažovateľka v I. rade je v spore vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 51/2009 v procesnom postavení navrhovateľky (účastníčkou konania) a sťažovateľka v 2. rade je jej právnou zástupkyňou v tomto konaní (teda nie je účastníčkou konania; pozri tiež bod 2).

7. Ústavný súd v súvislosti s tým konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky v 2. rade (JUDr. M. K.) treba považovať za podanú zjavne neoprávnenou osobou.

8. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Sťažovateľ musí teda namietat' porušenie svojich základných práv, a v spojitosti s konaním

pred všeobecným súdom je to možné len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania, v ktorom namieta porušenie základných práv (napr. II. ÚS 3/05).

9. Podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 143 OSP odporca, ktorý nemal úspech vo veci, má právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ak svojím správaním nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania.

Podľa § 149 ods. 1 OSP ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Z citovaných ustanovení a ostatných ustanovení § 142 a nasl. OSP vyplýva, že náhrada trov konania sa priznáva zásadne účastníkom konania. Z úpravy ustanovenia § 149 ods. 1 OSP vyplýva, že advokát je len adresátom, komu sa má náhrada trov priznaná účastníkovi zaplatiť.

10. Keďže sťažovateľka v 2. rade nemá v napadnutom súdnom konaní procesné postavenie účastníka konania, nemohla v tomto konaní uplatňovať svoje procesné práva a plniť procesné povinnosti. Z toho dôvodu nemohlo v posudzovanom konaní dochádzať k porušovaniu jej základných práv alebo slobôd.

11. Pretože sťažnosť ústavnému súdu podala aj sťažovateľka, ktorá nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že v tejto jej časti ide o sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri napr. II. ÚS 564/2011, IV. ÚS 48/2012).

12. V ďalšom konaní sa preto ústavný súd bude zaoberať posudzovaním sťažnosti aktívne vecne legitimovanou sťažovateľkou v 1. rade (ďalej už len „sťažovateľka“).

III.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu 9 Co 279/2011 z 22. januára 2013, keď tvrdila, že odvolací súd porušil ňou označené práva, keď potvrdil prvostupňový rozsudok v časti o trovách konania [nestotožnil sa s názorom sťažovateľky, „že súd prvého stupňa mal aplikovať závery Ústavného súdu ČR zo dňa 24. 03. 2011 č. k. II. ÚS 538/2010 a nemal aplikovať ust. § 11 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z.“].

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy... Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

17. Podľa § 1 ods. 1, 2, 3 a 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vyhláška upravuje spôsob určenia a výšku odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času advokáta za právne služby poskytované klientom na základe dohody alebo ustanovenia na to oprávneným orgánom. Odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len „zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až § 14). Výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka (ďalej len „výpočtový základ“). V odmene sú zahrnuté aj odmeny za administratívne práce a iné práce vykonané v súvislosti s poskytovaním právnych služieb. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

18. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie označených práv tým, že vo veci konajúce všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) nerozhodli v súlade s jej právnym názorom (namietala nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a naň nadväzujúcu interpretáciu a aplikáciu relevantnej právnej normy) o trovách konania (pozri body 3 a 4), v dôsledku čoho mali uvedené súdy nesprávne rozhodnúť o trovách konania.

19. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

20. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že podstata základného práva priznaného čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenia o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať (napr. III. ÚS 124/08). Úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné (obdobne I. ÚS 17/00, I. ÚS 93/08).

21. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok

aj v namietanej časti (o trovách konania) ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo vyplýva z týchto relevantných častí jeho odôvodnenia:

„Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, jeho závery viedli v konečnom dôsledku k správne rozhodnutiu v druhom výroku (v merite veci) a rozhodnutie súdu prvého stupňa je tak vecne správne...“

Predmetom konania vedeného pred súdom, prvého stupňa bolo určenie, že uznanie dlhu žalovaným voči vedľajšej účastníčke čo do dôvodu a výšky a súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu N 88/2009, NZ 18658/2009, NCRI 188 65/2009 vyhotovenej JUDr. M. R. dňa 04. 06. 2009 sú neplatnými právnymi úkonmi.

V súvislosti s napadnutým výrokom o náhrade trov konania odvolací súd vzhľadom na formálne nedostatky v súlade s ust. § 220 tento zmenil, keďže súd prvého stupňa nesprávne označil vo výroku a hlavičke rozhodnutia účastníkov konania. Zo žalobného návrhu vyplýva, že žalobkyňa označila žalovanú a vedľajšieho účastníka (ktorý je rovnako plnohodnotným účastníkom konania a je spôsobilý niesť uložené povinnosti a byť výrokom zaviazaný; v priebehu konania svoj žalobný návrh a označenie účastníkov žalobkyňa nezmenila), pričom súd prvého stupňa v hlavičke a vo výroku použil označenie žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade. Odvolací súd inak správny výrok rozhodnutia o náhrade trov konania zmenil podľa ust. § 220 OSP tak, že označenie účastníkov konania uviedol do správneho znenia. Čo sa týka správnosti rozhodnutia o náhrade trov konania odvolací súd sa nestotožnil správnym postojom žalobkyne formulovaným v odvolaní proti výroku o náhrade trov konania.

Výpočet trov právneho zastúpenia pozostávajúcich z odmeny advokáta a náhrad jeho hotových výdavkov sa spravuje vyhláškou č. 655/2004 Z. z., ktorá sama však otázku možnosti určenia hodnoty sporu v prípade konania o určenie platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov nerieši. Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (tzv. stará advokátska vyhláška) túto otázku výslovne upravovala vo svojom ustanovení § 13 ods. 7, podľa ktorého vo veciach určenia platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov, vo veciach určenia, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, pri preskúmaní

rozhodnutí iných orgánov, ak je ich predmetom vec, právo alebo plnenie oceniteľné peniazmi, patrí základná sadzba tarifnej odmeny určená podľa odseku 1 z hodnoty tejto veci, práva alebo výšky tohto plnenia. Ustanovenie § 13 ods. 1 vyhl. č. 163/2002 Z. z. však nemožno aplikovať na výpočet odmeny advokáta podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z., platnej a účinnej v čase tohto konania. V zmysle ustálenej súdnej praxe ako aj rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky sa základ pre výpočet trov právneho zastúpenia určuje na základe rovnakých kritérií, ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyubovaného vo veci. Tento postup reflektuje jednotu základu pre všetky druhy trov konania, ktorých výška sa odvíja od hodnoty sporu. Nemožno tiež opomíňať skutočnosť, že ak je predmetom konania o určenie neplatnosti právneho úkonu posúdenie, či preskúmaný právny úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi. Pri výpočte trov právneho zastúpenia treba v prípadoch sporov o určenie platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu vychádzať zo základu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. (z rozhodnutia NS SR č. k. 2 M Cdo 18/2008) .

Z platnej právnej úpravy možno dôvodiť, že súd prvého stupňa postupoval právne správne a priznaná hodnota úkonu zodpovedá výške tarifnej odmeny. Súd prvého stupňa bez akejkoľvek pochybnosti správne určil hodnotu úkonu ako hodnotu zodpovedajúcu hodnote jedného právneho úkonu podľa ust. § 11 ods. 1 citovanej vyhlášky, podľa ktorého sa takýmto spôsobom určí sadzba v prípadoch, keď nie je možné hodnotu veci vyjadriť v peniazoch alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v časti náhrady trov konania je správne. Predmetom sporu nebolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti tak, že by malo byť určené vlastníctvo navrhovateľa, ale návrh smeroval k určeniu, že označený úkon uznania záväzku a dispozičný úkon s nehnuteľnosťou je neplatný. Skúmanou otázkou bola prioritne platnosť zmluvy o pôžičke. Výška náhrady trov konania bola súdom prvého stupňa určená správne.

Napokon v intenciách záverov uvedených vyššie, týkajúcich sa označenia účastníkov konania, odvolací súd v súlade s ust. § 222 ods. 3 OSP nariadil súdu prvého stupňa opravu hlavičky rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 a 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni (keďže zmeny rozhodnutia nespôsobili zmenu pomeru úspechu účastníkov konania) a priznal náhradu trov odvolacieho konania...“

22. Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

23. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

24. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 229/07, III. ÚS 315/08) konštatuje, že práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

25. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citelne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a ku zrušeniu napadaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva

na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

26. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní obsahu a spôsobu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu v časti, v ktorej sa venoval problematike náhrady trov konania, predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Vychádzajúc zo svojej judikatúry a s prihliadnutím na výsledok ústavnej konfrontácie medzi námietkami sťažovateľky a napadnutým rozsudkom krajského súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že pri odôvodňovaní svojho právneho záveru sa odvolací súd pridržal ustanovení § 219 ods. 1 a 2, § 220, § 222 ods. 3, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP, ktoré umožňovalo zvoliť daný postup. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

27. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého uznesenia presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v dokazovaní vykonanom vo veci rozhodujúcimi všeobecnými súdmi. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

28. V závere ústavný súd ešte uvádza, že vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania musí byť z odôvodnenia konkrétneho rozhodnutia zrejmé, na základe akých právnych predpisov súd rozhodoval a akými úvahami bol pri ich aplikácii vedený. Samozrejme, musí ísť o právnu normu, ktorú zákon dovoľuje na daný prípad použiť. V namietanom prípade bolo v právomoci a na posúdení krajského súdu, akým zákonne konformným spôsobom korešpondujúcim s výsledkom sporu sa postaví k výroku o náhrade trov konania (včítane odvolacieho konania) a aké ustanovenia (právne normy) príslušného právneho predpisu, teda Občianskeho súdneho poriadku použije. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že potvrdil prvostupňový rozsudok ako vecne správny a trovy odvolacieho konania úspešnej sťažovateľke priznal. Závery krajského súdu nemožno považovať za jednostranné či obmedzené, pretože vzhľadom na ich odôvodnenosť ich ústavný súd hodnotí ako ústavne akceptovateľné.

29. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu (m. m. IV. ÚS 112/05).

30. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľkou označenými právami, sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.

31. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy predmetným rozhodnutím krajského súdu.

32. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

33. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietať len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy.

34. Ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosesných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (pozri tiež bod 30). Z uvedeného dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto jej časti podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013